

Ми з Боббі познайомилися з Мелісою на поетичному вечорі в місті, де виступали. Меліса сфотографувала нас на вулиці: Боббі курила, а я соромливо стискала лівий зап'ясток правою рукою, ніби боячись, що він кудись утече. Меліса використовувала великий професійний фотоапарат і носила зі собою безліч різних об'єктивів у спеціальному футлярі. Фотографуючи, вона балакала й курила. Меліса говорила про наш виступ, а ми — про її роботи, які бачили в інтернеті. Близько опівночі бар закрився. Почало дощити, і Меліса запропонувала поїхати до неї додому й випити.

Ми разом умостилися на задне сидіння таксі й пристебнулися ременями безпеки. Боббі сіла посередині й повернула голову, щоб поговорити з Мелісою, так що я бачила її потилицю й маленьке вухо, схоже на ложечку. Меліса назвала водієві адресу в Монкстауні, а я обернулася й витріщилася у вікно. З радіо долинав голос: вісімдесяті... поп... класика... Тоді пролунав джінгл. Я була

схвильована, налаштувалася на візит у чужий дім, уже готувала компліменти та вирази обличчя, які б випромінювали чарівність.

Це був заблокований будинок із червоної цегли, з явром надворі. Під світлом вуличного ліхтаря листя відблискувало помаранчевим і здавалося штучним. Я обожнювала розглядати чужі будинки зсередини, особливо будинки людей, які були хоч трохи відомими, як-от Меліса. Одразу вирішила запам'ятати кожнісіньку деталь її будинку, щоби пізніше описати все друзям, і Боббі все підтвердила б.

Коли Меліса впустила нас, коридором пригнав маленький рудий спанієль і почав на нас гавкати. Там було тепло, світилося світло. Поруч із дверима стояв низький столик, де хтось залишив дрібні гроші, шітку для волосся та відкриту помаду. Над сходами висіла копія картини Модільяні — оголена жінка, що напівлежить. Я подумала: та це ж цілий дім. Тут могла б жити сім'я.

У нас гості, крикнула Меліса в коридор.

Ніхто не вийшов, тому ми пішли за нею на кухню. Пригадую, що бачила темну дерев'яну миску, наповнену стиглими фруктами, потім помітила скляний зимовий сад. Багаті люди, подумала я. Тоді я постійно думала про багатих людей. Собака пішов за нами на кухню й обнюхував наші ноги, але Меліса не звертала на нього уваги, і ми теж.

Вина? запропонувала Меліса. Біле чи червоне?

Вона налила у величезні, завбільшки з чаші, келихи, і ми сіли за низький столик. Меліса запитала, як ми

почали декламувати поезію разом. Ми тоді якраз закінчили третій курс університету, але виступали разом ще зі школи. Екзамени вже закінчилися. Був кінець травня.

Меліса тримала камеру на столі й час від часу хопала її, щоб зробити фотографію. При тім вона підсміхалася зі себе, що, мовляв, «залежна від роботи». Вона запалила сигарету й змахнула попіл у кітчеву скляну попільничку.

У будинку взагалі не пахло димом, і я задумалася, чи вона тут зазвичай палить.

Я завела нових друзів, сказала вона.

У дверях кухні стояв її чоловік. Він підняв руку, вітаючи нас, а собака почав гавкати, скавучати й бігати колами.

Це Френсіс, сказала Меліса. А це Боббі. Вони поетки.

Він витягнув із холодильника пляшку пива, поставив на стіл і відкрив.

Ходи посиди з нами, запропонувала Меліса.

Та я б залюбки, сказав він, але маю спробувати хоч трохи поспати перед польотом.

Собака стрибнув на кухонний стілець поруч із чоловіком, і той розсіяно простягнув руку, торкаючись його голови. Він запитав Мелісу, чи вона годувала собаку, та відповіла, що ні. Чоловік узяв собаку на руки й дозволив йому облизати його шию та підборіддя. Сказав, що нагодує його, і знову вийшов крізь кухонні двері.

Нік завтра вранці має зйомки в Кардіффі, сказала Меліса.

Ми вже знали, що її чоловік актор. Його з Мелісою часто фотографували разом на різних заходах, і друзі наших друзів їх знали. Він мав велике красиве обличчя й такий вигляд, наче міг легко тримати Мелісу під однією рукою та відбиватися від чужинців другою.

Він дуже високий, зауважила Боббі.

Меліса всміхнулася, ніби «високий» — це евфемізм чогось іншого, не обов'язково приємного. Розмова продовжилася. Ми трохи подискутували про уряд і католицьку церкву. Меліса запитала, чи ми релігійні, і ми відповіли, що ні. Вона сказала, що вважає релігійні заходи, як-от похорони чи весілля, «втішними й заспокоїливими». Вони обцинні, сказала Меліса. У цьому є щось приємне для невротичної індивідуалістки. І я ходила до монастирської школи, тому досі пам'ятаю більшу частину молитов.

Ми теж ходили до монастирської школи, сказала Боббі. Це обернулося проблемами.

Меліса всміхнулася й спитала: тобто?

Ну, я лесбійка, сказала Боббі. А Френсіс — комуністка. І, гадаю, не пам'ятаю жодної молитви, зізналася я.

Ми ще довго сиділи, розмовляли й випивали. Пригадую, ми говорили про поетесу Патрісію Локвуд, якою захоплювалися, а також про те, що Боббі зневажливо називала «фемінізмом за однакову оплату праці». Я відчула, що втомилася й трохи напилася. Не могла придумати нічого дотепного й з усіх сил намагалася надати своєму обличчю виразу, який би передав моє почуття гумору.

Здається, я часто сміялася й кивала. Меліса розповіла нам, що працює над новою збіркою есе. Боббі читала її першу книжку, а я — ні.

Вона не дуже вдала, сказала мені Меліса. Зачекай, поки вийде наступна.

Близько третьої години вона показала нам вільну кімнату й сказала, що рада нашій зустрічі й тому, що ми залишилися. Коли ми лягли в ліжку, я витріщилася у стелю й відчула, що дуже п'яна. Кімната крутилася короткими послідовними обертами. Щойно я вловлювала очима один оберт, одразу ж починався інший. Я запитала Боббі, чи в неї така сама проблема, але вона відповіла, що ні.

Вона дивовижна, правда? запитала Боббі. Меліса.

Вона мені подобається, погодилася я.

Ми чули голос і кроки Меліси в коридорі — її носило з кімнати в кімнату. Загавкав собака, і ми почули, як вона щось кричить, а тоді пролунав голос її чоловіка. Потім ми заснули. І не чули, як він пішов.

/

Ми з Боббі познайомилися в середній школі. Тоді вона була дуже самовпевненою й часто мусила залишатися після уроків через погану поведінку, яку в нашій школі називали «зривом викладання та навчання». Коли нам було по шістнадцять, вона проколола ніс і почала палити. Боббі нікому не подобалася. Одного разу її

треба покращити. Коли ми з Боббі почали зустрічатися, усе помінялося. Більше ніхто не просив мене списати домашнє завдання. В обідній час ми йшли вздовж авто-стоянки, тримаючись за руки, і всі старанно відводили від нас погляди. Це було класно, перша справді класна річ, яка зі мною сталася.

Після школи ми лежали в її кімнаті, слухали музику й розмовляли про те, що нам подобається одна в одній. Це були довгі й напружені розмови, які здавалися мені такими важливими, що ввечері я потайки записувала їхні уривки з пам'яті. Коли Боббі говорила про мене, здавалося, наче я вперше бачу себе в дзеркалі. Тож я почала частіше дивитися у справжні дзеркала. Ретельніше приглядалася до свого обличчя і тіла, чого раніше ніколи не робила. Я ставила Боббі питання на кшталт: у мене довгі ноги? Чи закороткі?

На урочистій церемонії випуску зі школи ми разом декламували вірші. Дехто з батьків плакав, але наші одно-класники просто витріщалися у вікна актового залу або тихо перемовлялися між собою. Кілька місяців по тому, пробувши разом понад рік, ми з Боббі розсталися.

/

Меліса хотіла написати нарис про нас. Вона надіслала електронного листа, запитуючи, чи нас це цікавить, і додала кілька фотографій, зроблених поруч із баром. На самоті в кімнаті я завантажила один із файлів і відкрила